

V slepých uličkách ekumenizmu

Mário Vadás

7. júna 2020 ✝ Cirkev ✝ Ekumenizmus

„Dá sa oprávnene dúfať a veriť, že budúci pápež alebo koncil napraví chybné stanovisko obsiahnuté v deklarácii Druhého vatikánskeho koncilu, Dignitatis Humanae. Táto chyba spôsobila množstvo škodlivých praktík a doktrín, napríklad medzináboženské modlitebné stretnutie v Assisi v roku 1986 a dokument Abu Dhabi z roku 2019. Takéto praktiky a doktríny významne prispeli k teoretickej a praktickej relativizácii Bohom zjavenej pravdy, že náboženstvo zrodené z viery v Ježiša Krista, vteleného Syna Božieho a jediného Spasiteľa ľudstva je jediným náboženstvom pozitívne chceným Bohom,“ napísal na sviatok Turíc biskup Athanasius Schneider.

Pápež František zdôraznil, že dokument z Abu Dhabi nebol vzdialený ani jeden milimeter od Druhého vatikánskeho koncilu. Je dokonca niekoľkokrát citovaný. *„Dokument bol vytvorený v duchu Druhého vatikánskeho koncilu.“*

Mons. Schneider tvrdí, že Dignitatis Humanae na jednej strane potvrdzuje tradičnú doktrínu Cirkvi a vyhlasuje: „Veríme, že toto jediné pravé náboženstvo sa uskutočňuje v katolíckej a apoštolskej Cirkvi, ktorú Pán Ježiš poveril, aby ho šírila medzi všetkými ľuďmi, keď povedal apoštolom: „Choďte teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna, i Duchu Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal“ (Mt 28, 19 – 20). A všetci ľudia sú povinní hľadať pravdu, najmä v tom, čo sa týka Boha a jeho Cirkvi, a keď ju poznali, prijať ju a zachovávať.“

„Bohužiaľ, len o niekoľko viet neskôr, dokument spochybňuje túto pravdu predložením teórie, ktorú Magistérium Cirkvi nikdy neučilo: „Ľudská osoba má právo na náboženskú slobodu. Táto sloboda pozostáva v tom, že všetci ľudia musia byť chránení pred donucovaním zo strany jednotlivcov alebo spoločenských skupín a vôbec akejkoľvek ľudskej moci tak, aby v náboženskej oblasti nik nebol nútený konať proti svojmu svedomiu a nikomu sa nebránilo konať v náležitých medziach podľa vlastného svedomia súkromne i verejne, individuálne alebo v spojení s inými..“

„Podľa tohto tvrdenia by však človek mal, na základe samotnej prirodzenosti (a teda ako prejav Božej vôle), právo slobodne si vybrať, praktizovať a šíriť v spoločnosti rovnako uctievanie Boha aj diabla.. V niektorých krajinách má cirkev Satanovi naozaj rovnaké právne postavenie ako všetky ostatné denominácie,“ poznamenáva Athanasius, ktorého svätý menovec v 4. storočí odporoval až do krajnosti aj za cenu prenasledovania a neplatnej exkomunikácie zo strany hierarchie, bludu arianizmu, v tom čase ovládajúcom celý katolícky svet.

Jedinou podmienkou je teda podľa Dignitatis Humanae dodržiavanie „spravodlivého verejného poriadku“. Praktizovať satanistický kult je teda v poriadku ak dodržiava verejný poriadok, a jeho zakázanie by išlo proti slobode výberu a praktizovanie, proti vyjadreniu pozitívnej Božej vôle. Pravdivé tvrdenie „v náboženských

veciach nemôže byť nikto nútený proti svojej vôli napr. veriť v Boha a prijať kresťanstvo“ priznáva **schopnosť** vybrať si medzi dobrom a zlom založenú na ľudskej prirodzenosti, avšak nemožno vyvodit' záver, že existuje prirodzené **právo** na verejné šírenie falošných kultov.

„Boh toleruje zlo, chyby a falošné náboženstvá; dokonca toleruje uctievanie tzv. satanovej cirkvi. Božia tolerancia alebo tolerancia (priznanie) zla a omylov však nepriznáva človeku prirodzené právo na ich výber, praktizovanie a šírenie, to znamená, že nepredstavuje vôľu Božiu“, zdôraznil hierarcha.

Biskup ďalej upozorňuje na skôr pastoračnú ako náukovú povahu II. vatikánskeho koncilu, ktorú potvrdili pápež Ján XXIII. a Pavol VI. Toto dáva Cirkvi právo napraviť nepravdivé tézy obsiahnuté v Dignitatis Humanae. **Biskup Schneider tiež uvádza niekoľko príkladov opravy vyhlásení schválených na konciloch alebo synodách v predchádzajúcich storočiach.**

Úskalia nesprávneho chápania jednoty

Dôsledky nesprávneho chápania jedinečnosti katolíckej Cirkvi pre spásu na seba nenechali dlho čakať. Postupne sa hlavne v západnom svete začalo relativizovať, k akej cirkvi človek patrí, pretože každá cesta vraj svojim spôsobom vedie k Bohu. To spôsobilo zopár tragických dopadov. Hlavným je odpad mnohých katolíkov od praktizovania viery a pristupovaniu k sviatostiam – **stačí vraj veriť. Krst a dosť!** Mnohí katolícki veriaci totiž prijali Lutherovu tézu – *Hreš koľko vládzeš, o to silnejšie však ver.* Jedna pamätníčka z východoslovenskej dediny spomína, že v 70tych rokoch išli jednu nedeľu do katolíckeho, a druhú zas do luteránskeho kostola.. Veď už je to jedno, sme zmierení a v podstate je to **to isté**.. Človek zasiahnutý dedičným hriechom potrebuje neustále pripomínanie právd viery. Akonáhle sa začne relativizovať a zľavovať z náuky – vyberie si širšiu cestu pohodlnosti. Takto odpadlo od katolíckej viery za posledné desaťročia milióny ľudí – **zodpovednosť padá na ich pastierov.**

Ďalšou tragédiou je zlé chápanie jednoty, ktoré obetuje na oltár nového svetového náboženstva časti náuky, ktoré sú pre inovercov nestráviteľné. *„Hľadajme to čo nás spája, nie čo nás rozdeľuje!“*, buráca slogan vyrazený na 30 strieborných minulého storočia. Diskusia katolíka s dajme tomu kalvínom už nemá viesť ku konverzii kalvína. Treba sa naopak vyhýbať všetkým rozdielovým otázkam. Má sa vyhýbať konfliktu. **Katolík už nie je povinný vyznať vieru pred druhými v jej celistvosti, aby náhodou neurazil, nerozdeľoval.** Tu nastala ďalšia rana pre identitu – pretože keď druhí nemusia vyznávať a praktizovať všetko, čo katolícka Cirkev učí, my tiež nemusíme... Lebo oni prídu tiež do neba, skrze svoju cirkev. Pravidlo širokej cesty znovu ovládlo srdcia **mnohých, a prispôbili si vieru podľa svojich požiadaviek...**

Dobrý úmysel budovania dobrých vzťahov má svoje pravidlá. V zime sa prechádzam po Hviezdoslavovom námestí a farárka sa predo mnou natiahne na zem. Šmykla sa na ľade. Ako katolík jej mám pomôcť vstať, prípadne privolať záchranku. Je to povinnosť. Povinnosť pôsobiť pozitívne vnútorne, dobrým úmyslom, aj navonok, slovom či skutkom. Pozve ma za odmenu na kávu a začneme sa rozprávať o tom, prečo vlastne nie sme v jednej cirkvi. Chcem pôsobiť pozitívne a nevyvolať hádku, negatívne emócie. Ale Kristus ma učí niečo iné: **„Nie pokoj som priniesol, ale meč.“** Mám povinnosť ukázať na rozdiely a obhajovať náuku Cirkvi. Možno vyvolávam u oprotisediacej nepríjemnosť, negativitu. Ale v skutočnosti pôsobím pozitívne na svoju spásu, lebo vyznávam vieru vhod aj nevhod, a pôsobím pozitívne aj na jej spásu, lebo sa môže časom

rozhodnúť **konvertovať** práve kvôli argumentom, ktoré možno nikdy nepočula, chápala ich zle, alebo jej boli podané prekrútené.

V globále je to podobné. Chceme budovať spoločenstvá, dobré vzťahy so všetkými kresťanskými denomináciami, následne náboženstvami. Ale obmedzujú nás náukové rozdiely. Môžeme ich zamlčať. Vyhovárať sa na prioritu dobrých medziľudských vzťahov. Budovať falošný pokoj, falošný mier bez Krista, ktorý je nedosiahnuteľný. Postupne strácať našu vlastnú vieru, našu identitu. Zapať si vyberať to, čo nám vyhovuje v inom náboženstve. **A postupne sa stávať relativistom, agnostikom dneška.** Alebo môžeme konať tak, ako dobrí katolíci všetkých čias: žiť cnostný život a byť prospešní všetkým ľuďom a zároveň vyznávať svoju vieru v celistvosti, bez zamlčovania a vynechávania vecí, ktoré nás s inými „rozdeľujú“. To je cesta spájania. Nezamlčujme pravdu. Brutálny odpad od viery posledných desaťročí nech je nám mementom.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/v-slepych-ulickach-ekumenizmu/>